

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

Caput XXVII. De Presbytero qui Constantino persuasit, ut Arium & Euzoium
ab exilio revocaret: & de libello fidei ejus, forsitan rectae: & quomodo
idem Arius à Synodo Hierosolymitana iterum susceptus ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

Κεφ. κς'.

CAP. XXVI.

πει τὸ ἐν ἱεροσολύμοις νεώ, ὃν ὁ μίσις ἔκτισε κωνσταντῖν
ἐν γολγοθῇ, ἔπει τῶν ἰκωνίων αὐτῶ.

De Ecclesia à Constantino Magno Hierosolymis
adificata in Golgotha, deque ejus
dedicatione.

ΕΝ τῷ δὲ ἀμφὶ τῷ τρίτῳ δεκάδα
τῆς κωνσταντίνης ἡγεμονίας, ἔξεργα-
σάμενος τὸ ἐν ἱεροσολύμοις νεώ, πρὸ τῶν κων-
σταντίνων, ὁ μέγα μαξιμίανος, ἀνὴρ
τῆς ἐν ἀξίᾳ, βασιλικὸς ταχυγράφος,
ἀπέδωκε τῇ συνόδῳ βασιλέως ἐπιστολῶν,
παροχλευομένην ἐν τῷ τῷ ἱεροσολύμα
καταλαβεῖν, καὶ τὸν νεώ καθιερωσά τῆτο
ἵνα πρὸν βεβαλεμένην, ἀναγκαῖον ἐνό-
μισε πρῆτερον ἐν τῷ σινελευσίᾳ τῆς
ἐπισκοπῆς, διαθῆναι τὰς πρὸς ἀλλήλους
διαφορὰς, ἕτω τε κεκαθαρμένους διχονοίας
καὶ λύπης, ἐπι τῷ ἀφιέρωσιν τῆς νεώ χωρῆ-
σαι προσφορὸν γὰρ εἶναι τοιαύτη πανηγύ-
ρευτῶν ὁμόνοια τῶν ἱερῶν, καὶ οἱ μὲν ἦκον
ἐν ἱεροσολύμοις, καὶ τὸν ναὸν καθιέρωσαν, καὶ
ἀποσταλέναι τῷ βασιλέως κειμήλια
καὶ ἀνάθημα, ἃ εἰσέπειν ἐν τῷ δευτέρῳ
ἱερῷ οἴκῳ ἀνάκειναι, καὶ πολὺ παρέχθαι
ματοῖς θεωμένοις, πολυελείας καὶ μεγέ-
θους ἐνεκα. ἐξ ὧν ἐκείνη δὲ ἐτήσιον ταύτην ἑορ-
τῶν λαμπρῶς μάλα ἀγῆ ἢ τῶν ἱεροσολύ-
μων ἐκκλησίᾳ, ὡς καὶ μνήσας ἐν αὐτῇ τε-
λευτῆς, καὶ ὅλῃς ἡμέρας ἐφεξῆς ἐκκλησια-
σῶν συνίεναι τε πολλὰς σχεδὸν ἐκ πάσης τῆς
ἐκκλησίας, οἱ καθ' ἰσοερίαν τῶν ἱερῶν ἔσπων,
πᾶσιν σιωπῆσαι καὶ τὸν καιρὸν ταύτης
τῆς πανηγύρεως.

Interea vero circa tricesimum annum
Imperii Constantini, absolutâ jam
Ecclesiâ Hierosolymis in Calvariae loco,
quæ magnum Martyrium appellatur,
Marianus quidam non mediocri digni-
tate præditus, Imperatoris Notarius,
Tyrum ingressus, Episcopis in Concilio
congregatis Imperatoris porrexit Epi-
stolam: quâ eos hortabatur, ut confestim
Hierosolyma profecti, Ecclesiam illic
dedicarent. Istud vero cum diu antea
decrevisset, necessarium tamen censue-
rat, ut Episcopi prius in urbe Tyro con-
gregati privatas inter se similitates com-
ponerent: atque ab omni discordia &
offensione purgati, ita demum ad Ec-
clesiæ dedicationem accederent. Ejus-
modi enim festivitati aptissime conve-
nire concordiam Sacerdotum. Igitur
Episcopi Hierosolymam delati, Eccle-
siam consecraverunt, simulque ornamenta
& donaria ab Imperatore transmissa: que
quidem in eadem Basilica hæctenus man-
nent, & à cunctis non sine ingenti stu-
pore spectantur, ob magnificentiam at-
que amplitudinem. Ex eo vero tem-
pore solennem quotannis festivitatem
admodum splendide Hierosolymitana
celebrat Ecclesia: adeo ut Baptismi quo-
que sacramenta eo die tradantur, & per
continuos septem dies collectæ fiant;
multique ex omni fere terrarum orbe
convenient, qui hujus festivitatis tem-
pore ad sacra loca perlustranda undique
accurrunt.

D

Κεφ. κς'.

CAPUT XXVII.

Περὶ τῆς πρεσβυτέρου τῷ κωνσταντίνῳ καταγραφῆς
ἐν τῷ ἱεροσολύμοις ἀριστοῦ καὶ ἐυζοίου, καὶ περὶ τῆς αὐτῶ τὰχα
ἰουδαίου πίστεως ἀλλοτρίως, καὶ ὅπως ὑπὸ τῆς ἐν ἱεροσολύ-
μοις ἀριστοῦ ἐπισκοπῆς συνήθη, παλιν ἀρεῶς
προσεδίχθη.

De Presbytero qui Constantino persuasit, ut
Arium & Euzoium ab exilio revocaret: & de
libello fidei ejus, forsitan recta: & quomodo
idem Arius à Synodo Hierosolymitana ite-
rum susceptus est.

Τῆσιν αὖτα δὲ καιροῦ λαβόμενοι οἱ τῶν
ἀριστοῦ φρονεῖτες τῶν ἐπισκόπων, ἐσπέ-
δασαν ἡγεῖσθαι ἐν ἱεροσολύμοις συνόδον,
καὶ κοινωνίας αὐτῶν μετὰ τοῦ αὐτοῦ καὶ ἐυζοίου.

Eodem tempore Episcopi qui opi-
nionem Arii sequebantur, tempus
idoneum nacti, Synodum Episcoporum
Hierosolymis fieri curarunt, & Arium
atq; Euzoium in communionem recipi.

Quam rem ut aggrederentur, huiusmodi occasione adducti sunt. Presbyter quidam erat, fororis Constantini familiaris, opinionum Arii laudator. Et initio quidem ipsum talia sentire nemo norat. Ubi vero processu temporis familiarior factus est Constantiæ, hoc enim nomen fuit fororis Constantini, sumptâ fiducia, libere cum ea loqui cepit, & conuerti quod Arius injuste patria exularet, & quod per invidiam ac privatam similitatem, ab Alexandro Alexandrinæ Ecclesiæ Episcopo Ecclesiâ eieceretur. Nam cum Alexander, inquit, videret illum magnopere probari multitudini, æmulatione aduersus eum exarsit. Hæc vera esse credens Constantia, quamdiu quidem superstes fuit, nihil novi molita est aduersus Nicæanæ Synodi decreta. Postquam vero in morbum incidit, ex eo se morituram suspicata, fratrem qui ad ipsam venerat rogavit, ut extremum beneficium sibi tribueret, quodcumque ab ipso postulavisset. Postulavit autem ut supradictum Presbyterum in familiaritatem reciperet, eique tanquam recte de divinitate sentienti, fidem haberet. Nam se quidem mori aiebat, nec amplius ullam vitæ curam gerere: ipse autem causâ metuere, ne quid mali ex ira Dei patiat, & aut ipse in privatam incidat calamitatem, aut Imperium turpiter amittat, propterea quod justos ac bonos viros, quorundam suggestionem inductus, perpetuo exilio injuste damnasset. Ex eo tempore Imperator Presbyterum inter familiarissimos habere cepit: concessaque ei fiducia & loquendi libertate, collocutus cum illo de rebus quæ à sorore ipsi mandata fuerant, causam Arii denuo ventilandam esse censuit: seu quod opinabatur calumnias illas veras esse, seu ut sorori suæ gratificaretur. Nec multo post Arium ab exilio revocavit, & quam de Deo teneret fidem, scripto prodere eum iussit. Ille novitatem verborum, quæ prius excogitaverat, devitans, aliam expositionem contexit, verbis usus simplicioribus, & quæ sacræ Scripturæ familiaria sunt. Jurejurando etiam affirmavit ita se credere, & ex animo ita sentire, nec aliud præterea quidquam in mente habere. Sic autem se habet expositio.

Ἐξάρρησαν ὃ ταῦτα καὶ πρόφασιν τοιαύτης
 πρεσβύτερος τις ἦν συνήτης τῆ ἀδελφῆ βασιλέως, ἐπαρέτης τῶν δόγματων καὶ
 ὅτι ταῦτα ἐφρένη, τὰ πρῶτα ἐλάττανεν, ὡς
 δὲ πολλοῖς προελθὼν χρόνοις, οὐκ ὀλίγον
 ἐαυτὸν καλῆς ἠέ κωνσταντίας, τὸ γὰρ ὄνομα
 τῆ ἀδελφῆ κωνσταντίας, ἀδείας λαβόμενος
 ἐπαρρησίασάσθαι πρὸς αὐτὴν, καὶ καλεῖσθαι
 φίλον, μὴ δικαίως ἀρξόν τινι παλαίῳ βασιλεῖ
 καὶ τῆς ἐκκλησίας ἐκβεβλήσθαι, διὰ φθόνου
 ἰδίας ἐχθρας ἐκβεβλήσθαι, ὡς ἀλεξάνδρου
 τὸ ἐπίτροπος αὐτῆς τινι ἀλεξάνδρου ἐκ
 κλησίαν διδοκιμῆσθαι γὰρ, ἔφη, ὡς τὴν
 πλήθους ὄρων αὐτὸν, ἐξηλόγησεν, ἀποστῆναι
 ταῦτα πρὸς εἶσα κωνσταντία, ἐν ᾧ μὲν αὐτὸν
 ἐδὲν ἐφθασε νεωτερίσαι τῶν ἐν νικαίᾳ
 ἐξάσθαι, ἐπεὶ ὃ νόσω παρῆλθε, καὶ τὸ
 ἔσθαι τελευτήσθαι, καὶ παραγγέλλομαι ἄσθαι
 τινι τὸν ἀδελφόν, ἐκέλευσε τελευτήσθαι αὐτὸν
 δέναι χρεῖν, ἢ ἂν αὐτῆσθαι ἐδέχοιτο ὃ
 κείον ἐχθρὸν τὸν εἰρημὸν πρεσβύτερον, καὶ
 ὁρθῶς δοξάζοιτο αὐτὸν τὸ θεῖον, πείθεισθαι
 τινι μὲν γὰρ ἔφη οὐχ ἔσθαι, καὶ λοιπὸν τῆς οὐκ
 εὐβουλίας μὴ δὲν φρονεῖσθαι, ὡς αὐτὸν
 ῥωδῆν, μὴ τι πάσθαι ὑπὸ θεομηνίας, καὶ
 τὸς κακῶς πρὸς ἑαυτὸν, ἢ τινι ἡγεμονίᾳ ἀρξῆναι
 ἀποβαλὼν ἐπειδικαίως, ἔφη, καὶ ἀγαθῶς
 ἀνδρας ἀδίκως πεισθῆναι τισιν, αὐτὸν οὐκ
 ἐζημίωσεν ἐπὶ αὐτῶν βασιλεὺς οὐκ ἔσθαι
 διείδεθαι αὐτὸν τὸν πρεσβύτερον τῶν καὶ παρῆ
 ρησίας αὐτῶν μετὰ δὲ, καὶ κοινωσάσθαι
 αὐτὸν ἐν εἰρήσθαι ἢ ἀδελφῆ, ὡς τὴν χρεῖν
 πάλιν πειραδῆσθαι τῶν καὶ τὸν ἀρεῖν, ὡς
 κός, ὑπὸ ὀπῆσθαι ἀληθείας εἶναι τὰς οὐκ
 λας, ἢ τῆ ἀδελφῆ χαρίζομενος, ὡς αὐτὸν
 χρεῖν τε μετὰ καλῆσθαι ἀρξόν διὰ τῆς φωνῆ
 καὶ γραφῆν ἐκέλευσεν ἐκδῆσθαι ὡς πιστῶν
 αὐτῶν ἐσθαι, ὃ δὲ, τὸ κατὸν ἐκκλησίας ὡς πρὸς
 ῥον δὲ ὄνοματων, ἐτέραν ὕφανεν ἐκείνῃ
 ἀπλοῖς ῥητοῖς καὶ ἐγνωσμένοις ταῖς ἱεραῖς
 ἑλοῖς χροσάμενος, καὶ ὅσον ἠμύσθαι
 ὡς δὲ πῆσθαι, ὡς καὶ τὰ φρονεῖσθαι, ὡς
 ἔτερον ἐνοεῖν ὡς ταῦτα, ἔχθαι ὡς δὲ

Τῶ δὲ σεβαστάτῳ καὶ θεοφιλεστάτῳ δεσπότη ἡ-
 μῶν κωνσταντίνῳ ἀρχιερέϊ καὶ ἀξιότιμῳ πρεσβυτέρῳ.
 Καθὼς προσεταξεν ἡ θεοφιλὴς σεβαστάτῳ βασιλεὺς
 ἐγγράφῳ ὁμολογῆσαι ἐπὶ θεοῦ καὶ πνεύματος ἁγίου
 καὶ αὐτοῦ πάντες οἱ σὺν ἡμῖν, ὡς ὑποθέσκειται πί-
 στῶμεν εἰς ἓνα θεόν, πατέρα παανόκροτον, καὶ
 εἰς κύριον ἰησοῦν χριστὸν τὸν υἱὸν αὐτοῦ, τὸν ἐκ
 αὐτοῦ προγεννημένον, ὡς ἀληθινὸν θεόν, λόγον
 καὶ ἄσπαστον, ὃν ἡ ἀρχὴ ἐγένετο, ὃν ἡ ἀρχὴ οὐκ
 ἔσται πρὸ τῆς γῆς, τὸν ἐκ θούλου καὶ σαρκὰ ἀναλαβόν-
 τα, καὶ παθόντα καὶ ἀναστάντα, καὶ ἀναστάντα εἰς
 τὸν οὐρανόν, καὶ πάλιν ἐρχόμενον κερῆσαι ζῶντας
 καὶ νεκρούς, ὃς εἰς ἄγιον πνεῦμα, καὶ σαρκὸς ἀνά-
 στασις, καὶ εἰς ζῶντος μελλοῦτος αἰῶνος, καὶ εἰς βα-
 σιλείαν ἑρανῶν, καὶ εἰς μίαν ἐκκλησίαν καθο-
 λικὴν τῆς θεοῦ, τὴν ἀπὸ περὶ τῶν ἑως περὶ τῶν
 ταῦτην τὴν πίστιν παραλήφασμεν ἐκ τῶν ἀγί-
 ων διαγγελιῶν, λέγοντος τοῦ κυρίου τοῦ ἑαυτοῦ
 μαθητοῦ, πορευθέντες, μαθητεύσατε πάντα
 τὴν γῆν, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πα-
 τρός καὶ τοῦ υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος, εἰς τὴν ἰσχύ-
 α ἕως τῆς πίστεως, καὶ ἀποδέχεσθε ἀληθῶς,
 πατέρα καὶ υἱὸν καὶ ἄγιον πνεῦμα, ὡς πᾶσα ἡ κα-
 θολικὴ ἐκκλησία, καὶ αἱ ἀγία γραφαὶ διδά-
 σκεσι, ὡς καὶ πάντα πιστῶμεν, κερῆσαι ἡμῶν
 καὶ οὐ τοῦ καὶ νῦν καὶ ἐν τῇ μελλήσει ἡμέρᾳ, διὸ
 ἀσκαλεῖν σε τὴν δισέβειαν, θεοφιλεστάτε
 καὶ βασιλεῦ, ἐκκλησιαστικῆς ἡμᾶς ὁμίας, καὶ
 τῆς πίστεως τὸ φρόνημα τῆς ἐκκλησίας καὶ τῶν
 ἀγίων γραφῶν ἐχούσας, ἐνεσθῆς ἡμᾶς διὰ τὴν
 ἐπιτοίαν καὶ θεοσεβῆς δισέβειας τῆς μητρικῆς
 ἐκκλησίας, δηλαδὴ, ἀσκηθῆναι τῶν ἰσχυ-
 ροῦτων, καὶ τῶν ἐκ τῶν ζήτημάτων ὁμοιο-
 λογῶν ἵνα καὶ ἡμεῖς καὶ ἡ ἐκκλησία μετ' ἀλ-
 λήλων εἰρηδύοιτες, τὰς συνήθεις δι' ἡμᾶς ὑπὲρ τῆς
 ἐκκλησίας καὶ εὐσεβῆς βασιλείας, καὶ παντός
 τοῦ χριστοῦ, κοινῆ πάντες ποιῶμεθα ταύτης τῆς
 πίστεως τὴν γραφὴν, οἱ μὴν ἔλεγον τεχνικῶς
 συβειῶν, καὶ τὸ δοκεῖν τοῖς ῥητοῖς διαλλάσσειν
 συμφερέει, καὶ ἔτι τοῖς ἀετέρι δόγμασι
 καὶ τῆν ἐκδοχὴν τῶν ὀνομάτων, ἀδελφάτα
 καὶ ἐπισημῶν ἐπισημῶν, καὶ πρὸς ἑκατέραν
 διανοιῶν ταῦτα ἐκλαμβάνειν ὑπολαβῶν
 τῶ βασιλείας, ἀσκαλεῖν δόξαζεν ἀρεῶν
 καὶ ἐκ τῶν ὀνομάτων τῶν ἐκκλησιαστικῶν,

Religiosissimo Deique amantissimo Domino
 nostro Imperatori constantino, Ario
 & Euzoio Presbyteri.

Sicut præcepit Deo charissima pietas
 tua, Domine Imperator, fidem nostram
 exponimus, scriptoque profitemur eo-
 ram Deo, nos & illos qui nobiscum
 sunt, ita credere, uti subjectum est.
 Credimus in unum Deum, Patrem
 omnipotentem; Et in Dominum no-
 strum Jesum Christum, filium ejus, qui
 ex eo genitus est ante omnia sæcula:
 Deum verbum, per quem omnia facta
 sunt, quæ in cælo & quæ in terra: qui
 descendit & incarnatus est: qui passus
 est & resurrexit & ascendit ad cælos: &
 iterum venturus est, ut judicet vivos &
 mortuos. Et in Spiritum sanctum: in
 carnis resurrectionem: & in vitam
 venturi sæculi, regnumque cælorum:
 & in unam Catholicam Ecclesiam Dei,
 quæ à primis cardinibus ad ultimos us-
 que terrarum fines porrigitur. Hanc
 autem fidem ex sanctis Evangeliiis ac-
 cepimus, Domino discipulis suis dicen-
 te: Ite & docete omnes gentes, bap-
 tizantes eos in nomine Patris & Filii &
 Spiritus sancti. Nisi autem ita credi-
 mus, & nisi vere suscipimus Patrem &
 Filium & Spiritum sanctum, sicut
 omnes Catholica Ecclesia & scripturæ
 docent, quibus per omnia credimus,
 Judex noster sit Deus nunc & in futuro
 judicio. Idcirco pietatem tuam roga-
 mus, Deo charissime Imperator, ut,
 cum Ecclesiastici simus, & fidem ac sen-
 sum Ecclesiæ sanctarumque scriptura-
 rum teneamus, per pacificam ac reli-
 giosam pietatem tuam uniamur matri-
 nostre Ecclesiæ, sublati videlicet quæ-
 stionibus ac disputationibus superfluis,
 ut & nos & Ecclesia, mutuam inter nos
 pacem servantes, solennes preces pro
 pacato & religioso imperio tuo, & pro
 universa stirpe tua, simul omnes ad
 Deum fundamus. Hujus fidei expo-
 sitionem nonnulli quidem callide con-
 scriptam esse asseverabant: & specie
 quidem verbis differre: revera tamen
 cum Arii doctrinâ consentire juxta sen-
 sum verborum, quæ licentiam dabant
 in utramque partem vergendi, & eo
 quem velles modo ipsa intelligendi. Im-
 perator vero Arium & Euzoium idem
 cum Episcopis qui Nicææ convenerant,

sentire arbitratus, maximam ex ea recepit voluptatem. Neque tamen id sibi artogavit, ut eos ipse in communionem susciperet ante examen ac iudicium eorum, quorum id jus pontificiumque erat juxta Ecclesiæ legem. Eos igitur mittit ad Episcopos qui tum temporis Hierosolymis erant congregati: scribitque ut fidem ab illis expositam examinarent, & benignam de illis sententiam ferrent, sive recte sentiret, & per invidiam oppressi fuisse viderentur: sive nihil haberent quod de prolato in se iudicio conquererentur, respiciissent. Itaque occasione nacti hi qui jam pridem ista machinabantur, prætextu Imperatoris literarum, in communionem eos susceperunt. Quo factò literas scripsere, tum ad ipsum Imperatorem, tum ad Alexandrinam Ecclesiam, & ad omnes Episcopos & Clericos per Ægyptum & Libyam ac Thebaidem constitutos: hortantes ut libentibus animis illos reciperent, cum & Imperator rectam esse illorum fidem testatus fuisset, quam quidem Epistola suæ subjecerunt; & universa Synodus Imperatoris iudicium comprobasset. Et hæc quidem Hierosolymis ingenti studio acta sunt ad hunc modum.

ἤδη τῶ πρᾶγματι ἔ μιν ἐαυτῶ ἐπέτρεψεν, εἰς κοινωνίαν αὐτοῦ δεξασθαι, πρὸς κείσεως ἢ δοκιμασίας τῶν τετρακυλίων, καὶ τὸν νόμον τῆς ἐκκλησίας. ὡς μπει δὲ αὐτοῦ πρὸς τὰς ἐν ἱεροσολύμοις ἔτε συνελθούσας ἐπισκόπους, γράψας σκοπηδύων αὐτῶν τῶ ἐκτεσθ τῆς πίσεως. Φιλάνδραπον ὁμοφον ἐνεγκέν ἐπ' αὐτοῖς τῶ σύνοδον, ἣν τε ἔθως φανείεν δοξάζοντες, καὶ φθόνος χάριν ἐπίβουλοὺς ἐνέτες, ἣν τε μηδὲν ἔχοντες μεμνησθαι τοῖς ἡδὲ ἐπ' αὐτοῖς κεκριμένοις, μεμνησθαι δὲ λαβόμενοι, πάσαι ταῦτα σπευδάζοντες, ὡς φάσσι τῶν βασιλέων γραμμάτων ἐδέξατο αὐτοῖς εἰς κοινωνίαν, ὅτε τὸ ἐποίησαν, αὐτῶ τε τῶ βασιλεῖ ἔγραψαν, καὶ τῆ ἐκκλησίᾳ ἀλεξανδρείας, καὶ τῶ ἀνα τὴν αἴγυπτον καὶ θηβαΐδα καὶ λιβύην ἐπιστολῶν καὶ κληρικοῖς, ὡς ἀπελθούσασιν ὡς ἔθως αὐτοῖς δεξασθαι, ὡς καὶ τῶ βασιλέως μαρτυρήσαντι ὅρθην εἶναι τῶ αὐτῶν πίστιν, ἣν τῆ οἰκείᾳ ἐπιστολῇ ὑπέταξαν, ἔτ' ἐπὶ τῶν ἐπισημασθῆναι τῆ τῶ βασιλέως κείσθαι, καὶ μὴ ὡδὲ ἐν ἱεροσολύμοις ἐσπευδασθαι.

CAPUT XXVIII.

Κεφ. κη'.

Epistola Imperatoris Constantini ad Synodum Tyri: & de exilio sancti Anastasi per factionem Arianorum.

Ἐπιστολὴ βασιλέως κωνσταντίνου πρὸς τῶν ἐν τύρῳ ἐπισκόπων καὶ ἐξορίᾳ τῶ ἀγίου ἀθανασίου ἀπὸ τῆς ἐπιστολῆς τῶν ἀρειανῶν.

Porro Athanasius fuga elapsus ex urbe Tyro, venit Constantinopolim. Et Imperatorem adiens, coram Episcopis qui ipsum condemnaverant, de injuriis sibi illatis conquestus est: simulque petit, ut quæ in urbe Tyro iudicata fuerant, sub conspectu principis examinarentur. Quamobrem Constantinus cum hanc petitionem æquissimam esse censuisset, ad Episcopos Tyri congregatos scripsit in hunc modum. Equidem nescio, quamnam sint à Concilio vestro cum tumultu ac procella iudicata. Videtur tamen turbulenta quadam confusione veritas quodammodo fuisse perversa, dum vos ob mutuam inter vos contentionem, quam quidem insuperabilem esse vultis, ea quæ Deo accepta sunt, minime perspicitis. Verum

Ἀθανάσιος δὲ φεύγων ἐκ τύρου, ἐκ κωνσταντίνου πόλιν ἦλθε, καὶ ὡς ἐπὶ τῶν κωνσταντίνου τῶ βασιλεῖ, ἀπέπειθε ἀπὸ τῶν ἐπισκόπων, καὶ ἐπὶ τῶν ἐν τύρῳ κεκριμένων ἡρώδης τῶ ἐξέτασιν ἐπὶ αὐτῶ βασιλέως κωνσταντίνου δὲ δόλογον εἶναι δοκιμασθῆναι αὐτῶν, ἔδεδεξεν τοῖς ἐν τύρῳ συνελθούσας ἐπισκόποις. Ἐγὼ μὲν ἀγνοῶ, τίνας τὰ ὑπὸ τῆς ὑμετέρας συνόδου μετὰ τῶν καὶ χιμῶν κριθέντων δοκεῖ δὲ πως ὑπὸ τῶν ταραχώδους ἀταξίας ἢ ἀληθείας δὲ σεράφαι, ὑμῶν δηλαδὴ δια τῶν πρὸς τὴν πέλας ἐρεγγελίαν, ἣν ἀντήθιον εἶναι βούλομαι τῶ θεῷ δέξασθαι, καὶ μὴ συνοραῖν αὐτοῦ.